

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 1/2 — kr.
Fél évre 5 — " —
Negyed évre 2 1/2 — " —
Egy órára 1 — " —
Egyes szám ára 4 kr.

Felölös szerkesztő: **BARTHA MÓR.**
Főmunkatárs: **Dr. KIRÁLY PÉTER.**
Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési díj:
Hét-hatásos petit sorért 5 kr. Nagyobb tájékoztatás a többes
hirdetéseik a szerinti jutányos áron vetetnek fel. Helyez díj a m
don külön beiktatásért 30 kr

T. előfizetőink szives figyelmébe!

Tisztelt tétel értesítjük t. előfizet (in-
ket, hogy az »Egyetértés« kiadóhivatal-
lával kötött szerződésünkkel fogva abban
a kedvező helyzetben vagyunk, hogy
lapunkat és az »Egyetértés«, hazánk leg-
nagyobb, legtekintélyesebb napilapját,
mely ugy előkelő iránya, mint közlemé-
nyeinek bősége, változatossága és meg-
bizhatósága által rég kivívta az egész
ország közönségének általános tetszését:
előfizetőinknek

**együttes előfizetésnél
rendkívül mérsékelt kedvez-
ményes áron** küldhetjük meg.

A két lap együttes előfizetési ára
újévtől kezdve lesz:

egész évre 30 frt « « helyett 22 frt
fél évre 15 frt « « helyett 11 frt
negyed évre 7 frt 50 kr helyett 5 frt 50 kr.
egy órára 2 frt 80 kr helyett 1 frt 90 kr.

Helybeli előfizetőinknek az »Egyet-
értés« épp úgy mint a »Debreczen« a
kora esti órákban saját kihordóink fogják
pontosan házhoz hordani. Vidéki elő-
fizetők pedig közvetlenül mindkét kiadó-
hivaltaltól kapják meg posta útján a
lapokat.

Meg vagyunk róla győződve, hogy
t. előfizetőink minél tömegesebben fogják

igénybe venni ezt a rendkívüli kedvez-
ményt, melynél értékesebb karácsonyi
ajándékot a'ig nyújtattunk volna.

Együttes megrendeléseket a két
lapra már máától kezdve elfogadunk s
mutatványszámokkal kívánatra készsége-
l szolgálunk.

Tisztelt-tétel:

a »**DEBRECZEN**«

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Tisza-következetesség,

Audencia és manifesztum.

Bánffy segítségért fölment
a királyhoz, az ellenzék a
nemzethez fordult.

Ez jellemzi a helyzet veszedelmes
váltát, hogy ellentétbe hozhat-
ja a királyt a nemzettel. A
mit Deák Ferencz 1867-ben megalkotott,
nemcsak a kiegyezést Ausztriával, ha-
nem a kibékülést az alkotmánytól
megfosztott Magyarország es királya,
Ferencz József között, ezt a koronázás-
ban szentesített nagy művet romlás
fenyegeti, ha a alkotmányt föl-
függesszük.

Tisza Kálmán, a ki 1861-től
1867-ig gátolta a királyi való kibé-
külést, a koronázás elől félrevonult s
utána a kiegyezésnek hét esztendeig

opponált kormánybuktatással és obstruk-
cióval, ugyanaz a Tisza Kálmán
harmincz esztendő múlva
az alkotmány megszegését
s a törvénytelen kormány-
zást tanácsolja a minisz-
tériumnak és a szabadelvű párt-
nak s ezzel a párthatározattal fölküldi
Bánffyt a királyhoz, hogy a szabadelvű
párt fölhatalmazásához szerezzé meg a
törvény és alkotmányellenes kormány-
záshoz a korona előzetes jó-
váhagyását. Ez Tisza Kálmán kez-
dettől végig. Van pedig neki pártja az
országban és az országgyűlésen, a mely
nem bánja az alkotmányt és kész vérg
gázolni a jogokban és az embereken,
ha ellene szegülnének a törvénytelen
rendeleteknek és szuronyoknak. Az az
elszomorító, hogy ilyen párt van Magyar-
országon az alkotmány helyreállítása
után három évtizeddel. Ezt csak foko-
zatos fertőzéssele lehetett el-
erni.

De ki kételkedett abban, hogy a
király Bécsben a miniszterelnök minden
előterjesztését jóvá fogja hagyni. Feje-
delmünknek ez régi szokása a mióta
parlamentáris miniszterei vannak. A
korona nem felelős, ők felelősek, tehát
tegyenek a mit akarnak, a míg meg
nem buknak. Sokszor előzőleg jóváhagyta
és utól g szentesítette már az uralkodó

A boszorkány.

A »Debreczen« tárczája.
Irta: **Szabó István.**

Nem a legjobb hire van a faluban Füs-
tös Mártának. Sokan félnek is tőle. Még a
legöregebb emberek sem láttak olyan kardos
asszonyt, mint ő.

Most már csak, de hát még mikor fiata-
labb volt! Ő volt a legnagyobb kortes. Nem
restelt házról-házra járni, hogy az ő követ-
jükre zavartassa az embereket. Az egész
kertek alját beszaladta és ahol megfordult, ott
vagy engedtek, vagy összevesztek. Hej, volt
ám lárma meg lárma, ha valahol nem ugy
beszéltek, mint ahogy ő szerette volna. De
vágta a másik jelölet, de pergett a nyelve!
Tíz embernek is sok lett volna, annyi min-
denféle piszkot rákent szegényre. Hát még a
hol a fejéhez vágta, hogy nem hiába sza-
ladozik, csütlik-botlik, lármázik, mert sok
pénzt ad a kormány az urának. Ujujuj!
Ments isten kikezdeni ve e! Még a legkisebb
jóságot is megatkozta az embernek, fel-
hányta még az úkapám bűnét is, amit soha
el nem követett. Se vége, se hossza nem
volt az ócsárlásnak, a sok nép meg mind a
kapu elejbe gyűlt bámészkodni.

De csakugyan igaz is, hogy jó haszonért
csufoskodik. Nekem Gergely bácsi beszélt,
pedig ő soha életében nem hazudott, ugy őszült
meg. Egyik lába már a sirban van, minek ve-
sziténé hát a lelkét. Igaz bizony! Mondom,
Gergely bácsi beszélt, hogy az elmúlt vá-

lasztás előtt is szép összeg pénzt adott át a
követ Sarudi Antalnak, a Füstös Marta urá-
nak, hogy ossza ki a választók közt, mulas-
sanak rajta. De bizony nem sokat láttak ab-
ból a választók. Egyszer hívta meg az ura a
kormánypartikat a házokhoz, adott is nekik
valami bolonditót, hogy mindnyájan a fűben
mászaltak tőle a luczernás kertben. Még
most is emlegeti Ágota Jancsi. A man igaz,
hogy nem magyar emberbe való volt. Ha va-
lamelyik ráhemperedett a másikra, azt se tud-
ta, hogy ki s kicsoda.

— Hát te ki vagy, az anyádat!

— Én csak én vagyok, de te ki
vagy, azt a kúya hét, meg ayócsát a fe-
jednek!

Egyik-másik meg azt kiabalta, hogy meg
kék szurkálni Sarudi Antalt, a miért eltette
a sok pénzt, őket pedig megbolondította. De
hát még csak fel se tudtak ülni, nem még
felállani. Mikor meg kijózanodtak, nem mer-
tek ám még csak szólni sem Sarudi Antal-
nak.

Mert jaj annak, aki belejűk köt. Füstös
Mártát boszorkánynak tartják és ha összevesz
valakivel, bizony vért ad annak a tehene
mindaddig, a míg csak ki nem engeszteli a
haragos asszonyt. Mert csak hiábavaló be-
széd ám az, hogy nincsenek boszorkányok.
Az öreg Fekete Jónás meg is esküdne rá,
ha meg élne, hogy vannak.

Szomszédja volt Sarudi Antalnak akinek
a birkája a garádon átugrott az ő kertjébe,
Fekete Jónás behajtotta az övéi közzé az

istállóba. Epen birkanyírás volt, hat ezt is
megnyirták, ugy eresztették vissza a gazdája
kertjébe. Szét is volt hányva márnappal reggel
a szep nagy szénakazalja. Összerakatta, de
harmadoap, negyednap reggel is megint csak
szétszórva taléllak. Fekete Jónás uram meg-
akarta lesni, hogy kik garázdálkodnak éjsza-
kánként az ő portáján. kifeküdt lesre a nagy
szilfa alá. Hát éjjeltájban, uramfia! kik jön-
nek ám nagy sebbel-lobbal. Ki seprőnyelen,
ki piszkafán, ki szivonón, de az egyől-egyig
mind boszorkány volt, meg g rabonciás diak.
Aztán neki estek a szalma kazalnak, oszt'
olyan egyszerre szétúrták, hogy csak no...
Hej, az áldóját megijedt ám szörnyen Fekete
Jónás uram, még csak mocczani se mert. De
azok észreverték és arany poharakat hájigal-
tak feléje. Hanem Jónás bácsi erre ugy beisz-
kolt, ám a házba, min ha kint se lett volna.
Másnap reggel megnzték a szerün az arany-
poharakat, de akkor mar mind kövekké, meg
fadarabokká változtak.

Egyszer még a harangozónak, »Csicsi-
bolyó«-nak a feleségével történt ilyen furcsa
boszorkányos história. Az ura éppen nem
volt elé akkor éjjel, mikor a pitarban nagy
zörgést, kopogást hallott. Kimegy csak ugy
lámpás nélkül, mert a holdvilág bevilágított
az ajton, hát nem a tüzhelyről ugrott ki va-
lami nagy fekete alak, ember-e, vagy lélek,
vagy mi? Még a vér is meghalt a harango-
zóneban az ijedtség öl. Azt is alig birta k
mondani, hogy:

Minden lélek dicsérje az Urat!

az olyan javaslatokat, a melyek nem tetszettek neki. Azt pedig nem mernek állítani, hogy Bánffy és Tisza mostani politikája nincsen kedvére. Utóvégre a nemzet alkotmányos jogait védeni nem a korona föladata (?), ez a népképviselők kötelessége volna, meg magáé a nemzeté, mert hiszen minden jog és szabadság veszendő, ha maguk a polgárok és törvényhozók föladják. A koronának tetszhetnek, ha a szabadelvű párt megbízásából a miniszterelnök följárja a közigazgatási abszolútizmust. Még hozzá törvényjavaslat alakjában, a melyet a többség öreg vezére dolgozott ki furfangos stílusban, hogy mindent be és ki lehessen belőle magyarítani s a mi nincs a javaslatban, betette a megokolásba s mivel nem lehet keresztül vinni az országgyűlésen, aláíratta a többséggel a pártkörben s ezt vitte föl Bánffy a királynak megmutatni. Nagyon elképzelhető, hogy ez ellen a királynak nem volt kifogása.

De itt van a fránya ellenzék és a sok udvari méltóságban gyönyörködő mágnás, ezekre rá kell ijeszteni. A grófokra azzal, hogy a király nehezte, az ellenzékre azzal, hogy keresztül gázoljon rajta egy második író hábcruval. Az abszolútizmushoz okvetlenül szükség volt a teljes hatalomra. Bánffy kérte és megkapta. Ezen sem csodálkozunk, ebben sem kételkedünk.

Mert e nélkül nem lehet törvénytelen állapotot csinálni, meg nem szavazott adót és ujonczot szedni s a kiegyezést Ausztriával csak amugy elrendelni törvény nélkül. Már pedig Thun és Goluchovszki követeli, hogy a kiegyezés meg legyen akár Reichsrathal és magyar országgyűléssel, akár ezek nélkül. És ha van magyar kormány, amely megcsinálja, bár nincs rá királyparagrafus alkotmányunkban, hát

a felelősséget lássa és viselje ő. A fölmentvényt pedig megígérte s megadja a szabadelvű párt többsége — a király ölbe tett kézzel nézheti, hogy a kormánya mit cselekszik.

Ez tehát az audencia eredménye, a mely mindenben megfelel a várakozásnak s immár Bánffy teljes elszántsággal hozzáfoghat a nemzet legigázásához.

Az ellenzéki pártok tudták és érezték, hogy ennek jönnie kell. Tisza Kálmán akcióját könnyen nem vehették, tudták, hogy ő és Bánffy, valamint az aláírók létükért s nem csak a hatalomért küzdenek, ha pedig győznek, biztos jövő kecsgetti nagyravágásukat és érdekeiket. Tehát az ellenzék el volt rá készülve, hogy még nincs vége a harcznak, hanem csak most kezdődik igazán. Nem várta, hogy Bécsből mit hoz haza Bánffy, biztosra vette, hogy nem bukik s megkapja a teljes hatalmat. Ezért ugyanazon a napon, a mikor a miniszterelnök Bécsben járt audiencián az ellenzékét bevádolnisa magát megerősíteni, Budapesten az ellenzéki pártok szolidaritásba léptek, közösgyűlést tartottak, a nemzethez közöskialtvány! bocsátottak ki, a melyben vádolták a kormányt s tiltakozva fölhívták a népet kitartó küzdelemre.

Mit felel a nemzet? Fogja-e megvédelmezni törvényes alkotmányát, hazája önállóságát, a népszabadságát? ... „Ez a kérdés... válaszszatok!”

A helyzet.

Komolyan szó van a Ház újabb elnapolásáról, a mely esetleg a jövő héten következne be. A szabadelvű pártban ez a hír nagy feltűnést keltett és a párt legnagyobb része ezt a megállapodás nyílt megszegésének

tekinti. Ha Bánffy a Házat elnapolta, a legtöbb szabadelvű párti képviselő föloldottnak tekinti magát aláírása alól.

A politikai helyzetet egyébként most az elnökkérdés dominálja. Ezt a latszólág egyszerű kérdést az a körülmény mérgezte el, hogy a kormány mindenáron olyan embert akar az elnöki székbe emelni, a ki vállalkozik, a házszabályok félremagyarázásával és a legerőszakosabb alkalmazásával is az ellenzék megtörésére. Természetesen, önzertes férfi nem igen vállalkozik erre a csunya szerepre és éppen ezért, a mikor Tisza István gróf jeltése — részben magában a kormánypártban tamadt kedvetlenség, részben az ellenzékétől várható ellenállás félelme folytán — már napok előtt elejtett, az új jelölt megtalálása igen nagy nehézségekbe ütközött. Végre is a képviselőktől összeszedett egy csomó kosár után kénytelen volt Bánffy, Perczel Dezső belügyminiszterhez fordulni és őt kínálni meg az elnökséggel, vigasztalván magát a kenyerezéséért azzal, hogy ekként módjában lesz a belügyminiszteri tárczát saját kézeibe kaparítani. Így jut Bánffy az ő valódi elemébe: így lesz az ország fő-főispánjává és a választási ügyek korlátlan intézőjévé.

Perczel Dezső elnökjelöltsége így hát eldöntött dolog; pénteken este fogja őt a kormánypárt hivatalosan is jelölni. Ezt a jelöltséget a szabadelvű part ugyanazokkal az érzelmeikkel fogadja, mint Tisza István grófét; csak hogy most nem adnak elégedetlenségüknek nyílt kifejezést, mert nem akarják azt a vádat magukra vonni, hogy a kormány jelöléseinek folytonos ellenzésével öregbitik annak nehézségeit. E helyett a szabadelvű párt rendőrei attól tartanak, hogy az a lappangó érzelmek majd a titkos szavazásnál fog megnyilatkozni, s már most török a fejüket rajta, mi módon lehetne ellenőrizni azt, hogy az elnökválasztásnál, a mely titkosan, szavazatlappal történik, a hívek valahogyan a hivatalos czéduláktól eltérő szavazatlappal adjanak le.

— Csak már ott tartanánk! — sóhajtott fel egy kormánypárti honatya. Attól tartanak ugyanis, hogy az ellenzék a Perczel-féle jelöltséget ugyanazzal az elkeseredéssel fogadja, mint a hogyan Tisza Istvánét fogadta és ebből kifolyólag minden eszközzel megátolni igyekszik ennek az elnökválasztásnak a megtörtetését. — Most volna jó egy erélyes elnökhelyettes! — mondogatják. Csak hogy a választék nem nagy, a dilemma pedig kínos.

De a lélek rá se hederített, hanem a hogy csak birt kifutott az ajón. Másnap észrevették a harangozókat, hogy a füstölmi felakgatott sonkák és kolbászok között sok hiányzik a paticos kéményből. Világos, hogy a boszorkány vitte el onnan.

Mert ezek nemcsak megrontják ám az embereket és azok jószágait, hanem még arra is használják a tudományokat, hogy a mit megszeretnek, azt meg is kaparítsak. Különösen Sarudi Antalné, meg Sós Matyiné szoktak néha ilyen módon hozzányulni a máséhoz. Ez a két boszorkány mindig kószál valahol. Mikor a falubeli boszorkányok gyűlést akarnak is tartani a temető mellett levő réten, ahol arany hintókban kocsikáznak végig végig — akkor is hiányzik közülök ez a két roszban sántikaló asszony. Kalar néni mondta, hogy ő egyszer késő éjjel ment hazafelé a komaszonyáéktól, ahol segíteni volt, mert disznót öltek. Eppen arra fele volt az utja és akkor látta, hogy mennyi boszorkány gyűlt oda a faluból. Egymás mellett állott a sok arany hintó, a melyekben a boszorkányok, meg a garabonciás diákok mind azt énekelék sokáig hogy: „Sarudiné, Sós Matyiné nincs még itt!... Sarudiné, Sós Matyiné nincs még itt!... Jaj de csunya mondják, a hányan voltak annyiféleképen. De csak nem ment közéjük se Sarudiné, se Sós Matyiné.

Ezeknek különös tudományok és különös szerük van, a milyennel a többi boszorkányok közül egyik se bír. Egyszer meg is járta Sós

Matyi, a ki becsületes takács mesterember volt és eleinte nem tudta, hogy boszorkány a felesége. Egy éjjel nem tudott aludni, észrevette, hogy az asszonya meggyújtja a gyertyát s a mestergerendáról elővesz valamit. — Ezzel bekente a tenyerét, meg a talpát, azután azt mondta, hogy: „Hipp, hopp, ott legyek, a hol akarok!” — azzal eltűnt. Csak most almélkodott ám az öreg Sós Matyi, hogy boszorkány a felesége. De mikor már eleget almélkodott, ő is elővette a mestergerendáról a szert és úgy tett, mint a felesége. Hanem előbb a szövőszékhez kötözte magát, hogy őt is el ne vigye valahová az a furcsa mesteresség, csak akkor mondta, hogy hipp-hopp, ott legyek, a hol akarok. Hát uramfia! hol találja magát! Egy tágas pioczéban, hová nagy zörgéssel ment vele a szövőszék is, mivel hozzá volt kötözve. Itt találta az asszonyt, a ki már akkor javában kezelte a lopót. Hej, megijedtek ám mind a ketten! Az asszony mindjárt átátta a dolgot és veszekedett az urára, hogy miért tett ilyen. De nem sokáig veszekedhetett, mert jött a gazda, a ki meghallotta a szövőszék zörömbölését. Sós Matyiné birtelen leoldozta az uráról a kötélkeket, azután a maga tenyerét és talpát bekente a szerrel, a mit hazulról hozott. Hanem az ura megfélekedett ám erről, az asszony meg nem adhatott neki, mivel csak annyi volt nála, a meynyi magának elég volt. Elkialtotta magát, hogy: — Hipp, hopp, otthon legyek!

Az ura pedig kiszaladt a pinczéből a kertbe, de meglátta a gazda, oszt' utána egy husánggal, addig üzte kerteken, mezőkön, addig dögönyözte, míg csak meg nem unta. Azt se tudom, hogy ért haza szegény Sós Matyi.

Dchogy bitemm volna én ezt, mikor Kalar néni kukoriczafosztáskor elbeszélte!

Hanem ihol van ni! A nyáron az Urgeháton járok, hát hazafelé betérek a Sarudi Antal tanyájához is, mondok hát ott hogy ütött be az áldás. Az aratók éppen a szalmakazal árnyékában ebédeltek.

— Jó napot, jó ebédelést!

— Adjon az Uristen! No, a mit ért velünk!

— Köszönöm, csak tessék Isten áldásával! Hát van-e jó munka, biztat-e az ideit élet?

— Megjárja, hála Istennek, csak néhol gazos egy kicsit. Hej, meleg van, uram, meleg van a szegény emberre!

— Nem különben érzem magam is. Kék is már egy kis eső, mert a kukoriczának is nagyon szomoruan áll a levele.

— Pedig addig nem lesz eső, még a Füstös Márta buzáját be nem hordjuk.

— Hogy tudná kend azt?

— Olyan tudománya van annak az asszonynak.

— Nem hiszem én azt.

— No majd meglátja!

— Annyit ugyan én is tudok mondani

Miután Kardos Kálmán, a Ház második alelnöke most már formálisan is közölte lemondását, bevezetett dolga vált, hogy a képviselőháznak szombati ülésén a Háznak ezidő szerint legörgebb tagja, a függetlenségi és 48-as párti Madarász József fog elnökölni. A miniszterelnök ma erről értesítette Madarász Józsefet, ki a délelőtti folyamán ennek következtében megjelent a Ház elnökségi hivatalában és ott a szombati ülésre szükséges teendőket elrendelte.

A szombati ülésen egyébként a kir. kézirat felolvasása van napirendre tűzve, azonkívül előérjeszhetők az interpellációk, melyek a mult szombatról elmaradtak. A kir. kézirat felolvasása a kapcsán lesznek azonban felszólalások a miniszterelnök mult szombati beszédének becsempészése miatt.

Hogy az elnök választás mikorra lesz tűzve, az még nagyon kérdéses. A kormány-nak az álláspontja, hogy a házszabályok 16. §. alkalmaztassék a mostani esetben is, hogy a korelnök minden vita nélkül a legközelebbi hétköznapra tűzi ki az elnök választást, mivel szemben a házszabályok ezen szakasza egész világosan csak a még meg nem alakult Ház elnökválasztására szól, nagyon megoszlottak a vélemények aziránt, hogy miként fog ez a kérdés elintéztetni.

Az ellenzéknek az a felfogása, hogy a Háznak ragaszkodnia kell határozatához, a mely szerint az elnökválasztás határidejének kitűzésére nézve határozatot hoz. Ehhez a napirendhez pedig mar a mult ülésben 9 szónok volt feljegyezve, a kik a Ház elnapolása által nem veszítették el az e címhez nyert szólásjogukat, mivel a Ház nem módosította meg napirend határozatát.

Madarász József az elnökválasztás kitűzésének kérdéséről. — így nyilatkozott.

Én jogaimat és kötelességeimet a házszabályok 199. szakaszában látom világosan körülírva. (E szakasz az elnöki teendőket a jogokat állapítja meg.) Indítványozni fogom hogy az elnökválasztás hétfőre tűzessék ki. A mennyiben az indítványból vita támadna ezt én a szabályok értelmében vezetném, de meg nem akadályozhatnám. Egyéb nyilatkozni valóm nincs.

A 196. §., melyre Madarász hivatkozik, így szól:

Füstös Mártáról, hogy van egy nagy könyve amelyből mindenféle betegséget meg tud gyógyítani, de azt már nem hiszem, hogy esőt és jó időt birna csinálni...

Gyerek koromban engem is gyógyított. Ugy történt biz az, hogy veréb-feszket akartam szedni az istállóról és éppen a létra legmagasabb fokán állottam, mikor meghallottam, hogy az utcán dobognak, meg trombitálnak, czintányóznak a komédiások, akik akkor a faluban időztek. Hanem én is ott hagytam am a veréb-feszket a verébfiókokkal együtt és a létra tetejéről egyenesen a földre ugrottam. De nem úgy, mint a macska, hogy talpra estem volna, hanem oldalt buktam le, a balkezem pedig alám csuklott. Egy kicsit éreztem, hogy faj, de én ezt föl se vettem, ha komédiásokat láthattam.

Hanem éjszaka, meg másnap nem igen bírtam ám mozgatni a bal csuklóm. De szólni nem mertem, mert a tetejébe még jól ki is kaptam volna. Mégis észrevették, hogy valami baja van a gyerekeknek, a bal keze meg dagadt. Fagattak is sokat, de nem vallottam volna ki széles e világért. El nem tudtak képzelni, hogy mi a bajom. Hanem Panka néni is azt mondta, meg Verka néni is, meg egyik is, másik, hogy csak mutassuk meg Füstös Mártának, annak olyan tudománya van, hogy csak ráolvas, oszt' mindjárt meggyógyul.

El is mentünk Füstös Mártához, elő is vette a nagy könyvet, amelyben halálfejek, plánéták, meg egyéb akombák voltak. —

199. §.

Az elnök a Ház határozata szerint megnyitja s elosztja az ülést, kitűzi a napirendet és azt a Házban kifüggeszteti.

Előadja a beadványokat; a szabályok értelmében vezeti és bezárja a tanácskozásokat; felel a kérdést és kimondja a határozatot.

A jegyzőkönyvet, miután az hitelesítette, aláírja.

Örködik a csend és a házi ügyrend megtartása fölött, felügyel a Ház összes választott tisztviselőinek és kinevezett hivatalnokainak eljárására és működésére.

A »Neue Freie Presse« a következőket írja:

A magyar ellenzék Perczel Dezső elnökválasztásának megakadályoztatása érdekében minden lehetséget elfogkötve. A legközelebbi ülésén Madarász fog elnökölni. Ha ezen ülés alkalmával tényleg ilyen akció nyilvánulna, akkor könnyen megtörténhetik, hogy az első elnapolást nyomában a második elnapolás követne.

Ugyanez a lap egy budapesti sürgönyében azt állítja, hogy Szilágyi Dezső jövő vasárnap választói előtt nem fog beszélni. Szilágyi szándékozik ugyan Pozsonyba menni, hogy beszéljen, de hogy mikor, méo bizonytalan. Azonban hír szerint Tisza Kálmán decz. 20-án választói előtt nagy politikai beszédet fog tartani.

Perczel Dezsőnek kirendelésével a Ház elnökségére, megüresedik a belügyminiszteri szék, melyet báró Bánffy Dezső akar ideiglenesen elvállalni, lemondván ennek fejében az ő felsége személye körüli miniszteriumról, melyre gróf Szechenyi Manó, a csak legutóbb kinevezet államtitkár fog előléptetés után kinevezettni.

A szabadelvű párt körében a kabinet rekonstrukciójának ezen módja nagy elégedetlenséget kelt. Sokan helytelenítik, hogy a miniszterelnök nem egészíti ki a kabinetet friss erőkkel, de még nagyobb az elégedetlenség a miatt, hogy az ő felsége személye körüli miniszteriumot oly személyiséggel tölti be, kirel csak azt tudják, hogy az államtitkár történt kinevezését Paar grófnak köszönheti és kinek liberális magatartását is kétségbe vonják. Bánffy az általános elégedetlenséget csak azzal tudja némileg lecsillapítani, hogy

Furcsa »bozsena-bozsena«-kat olvasott fel belőle, miközben a mutató, meg a kis ujjával mindenféle vonalakat húzogatót a kezemen.

Meg is gyógyult nemsokára. Mikorra a doktor megnézte volna, már semmi baja sem volt.

— Mondom, hát csakugyan igaz, hogy ilyen csadálatos módon gyógyít, de azt mégse hiszem, hogy még az időjárást is tudná igazgatni.

Erre nagy forgószélet láttunk nem messze tőlünk a tarlón.

— Ehol van ná, nézze csak uram, Füstös Márta jött megnézni bennünket, hogy nem dőlünk-e le ebéd után egy kicsit szundítani, mert még azt a csekély pihenést is sajnálna tőlünk.

— Halja ke', nem lehet az.

Akkor elkiáltotta magát:

— Füstös Márta, gyere ide!

— Hát — veszedelem! — egyenesen közénk szaladt a forgószél és telecsapta gizzgazzal, röggel-porrrel, toklással a nagy táladult tejet, amely körül az aratók ültek. Nem bírtak abból tovább egy mákszemnyit sem enni. Mind ki kellett önten.

Magam se' hinném, ha a saját két szememmel nem láttam volna és csak mástól hallanám.

Aztán csakugyan nem lett eső egész akkoraig, míg csak a Füstös Márták buzáját be nem hordták.

megígérte, miszerint a belügyminiszteri állást rögtön betölti, mihelyest a Ház tanácskozásában ismét rend fog beállani. Ezt a határt — sokan azonban — nagyon hosszúnak tartják.

A szabadelvű párt körében alelnökként Daniel Gábori és Tallián Bélát emlegetik. Az előbbinek jelölésével az erdélyi képviselők elégedetlenségét akárcsak némiképpen lecsillapítani, de általában igen kedvezőtlenül fogadják. Daniel Gábor a Házban még eddig nem beszélt. Csak párbajsegédi minőségben szerepelt és egy ízben egy, a kormány által megrendelt indítványt terjesztett elő. Más politikai működését nem ismerik.

Tallián Béla pedig alispán volt, azután főispán lett, és alelnök most annak jutalma fejében lesz, hogy 4 napi haborás után mégis aláírta a lex-Tiszát.

Azt a tendenciózus híresztelést terjesztették, hogy a király azt mondta br Bánffynak, hogy a kilépettekkel ugy kell bánni, miat a háboru elől megugró katonákkal. Az egyik kilépett képviselő, egy az udvarhoz közel álló magnás, ugyancsak a n előtelt udvarikorból táviratot kapott, melyben a királynak tulajdonított szavak teljeseben a lapban a n k o h o l m a n y o k n a k j e l e n t e t t e k k i.

De azért Bánffyk nem restellik az ilyen tendenciózus hazugságokat tovább is hírszételni.

BELFÖLD.

Pártértekezletek. Holnap — pénteken, 16-án — az összes pártok értekezleteket tartanak és pedig a nemzeti párt 5 órakor, a függetlenségi párt 6 órakor, a néppárt szintén 6 órakor. Ez értekezleten állapodnak meg az ellenzéki pártok azokban a módzatokban, a melyek segítségével Bánffynak a kormányelnöki székben továbbra való maradását lehetetlennek tethet s határozni az elnökválasztást illetőleg is.

Az országos szabadelvű párt ugyancsak pénteken délután 6 $\frac{1}{2}$ órakor szintén tart értekezletet. Tárnya a képviselőház elnökségének jelölése.

A kiegyezésre nézve: ami előre sejtethető volt: bekövetkezik. Bécsi tudósítás szerint ugyanis az osztr. kormány elhatározta, hogy a kiegyezési provizoriumot, minthogy parlamenti uton keresztül nem viheti — a karácsonyi szünet alatt a 14. §. alapján fogja életbeléptetni.

KÜLFÖLD.

Kréta.

Canevaro olasz külügyminiszter a minap tette közzé az ugynevezett zöldkönyvet, amely a krétai eseményekkel foglalkozik. Ez a zöldkönyv egy nagyon érdekes okmány gyűjtemény, amely magában foglalja a krétai kérdés történetét a török-görög békekötésőtől egészen a török csapatoknak Krétából való kivonulásáig.

Világosan kitűnik belőle a nagyhatalmaknak a kérdéssel szemben elfoglalt álláspontja s különösen érdekes Németország és Ausztria-Magyarország magatartása. A György görög herceg jelölése azonban nem Olaszországtól, hanem Oroszországtól eredt. Muravjev gr. orosz külügyminiszter még a mult év deczemberében kijelentette a pétervári olasz nagykövetnek, hogy meggyőződése szerint csakis ugy lehet visszaadni Kréta nyugalmát, ha György hg. lesz a kormányzója. — Muravjev megjegyezte azt is, hogy ez a terv valószínűleg nehézségbe fog ütközni Németországban, Ausztriában és Magyarországon és végül a portánál s hozzá tette, hogy Oroszország nem is akar e tekintetben formális javaslatot tenni.

És csakugyan néhány napra rá a berlini olasz nagykövet azt jelentette kormányának, hogy a német kormány ellenzi ezt a jelölést, amely — ugymond — majdnem annyit tesz, hogy Krétát Görögországhoz csatolják s al-

kalmassá arra, hogy a belőle támadható veszedelem újból megzavarja a Balkán békéjét. Hasonlóképpen ellenezte mindjárt legelőször a görög hg. kormányzóvá jelölését az osztrák és magyar külügyi kormány is.

Goluhovszki gr. külügyminiszter úgy nyilatkozott, hogy ő nem egyezhetik bele ebbe a jelölésbe, a melynek felelősségét alig vehetné magára, mert ennek az indítványnak az lenne első hatása, hogy a Balkán államokat a függetlenségre való törekvése buzdítaná. Az első hatalom, amely György hg. kormányzóvá jelölését elfogadta, Anglia volt. Csatlakozott hozzá később Franciaország is. Több jegyzékváltás után Németország újból megmaradt amellett az álláspontja mellett, hogy György hg. jelölése nagy zavarokat idézhetne elő a Balkánon, a német kormány nem veheti magára a felelősséget a történelmi okokért s ezért nem is hajlandó ezt a politikát tovább támogatni.

Az orosz kormány mind a mellett kijelentette, hogy főtartja György hg. jelölését. Erre Németország a közös akcióból kilépett.

Később azonban kilépve passzivitásából, azt javasolta, hogy a hatalmak ne kormányozzák, hanem főtartják a szigetre, a ki a hatalmak megbízottja lesz s a német kormány egyuttal azt is indítványozta, hogy a sziget ellenőrzését két hatalom vegye át. Olaszország az első indítványt elfogadta, a másodikat elvetette. Ausztria és Magyarország az elsőhöz hozzájárult, Anglia mind a két javaslatot, mint célszerűtlent, elvetette. Erre a német kormány a Kréta előtt álló Oldenburg nevű hadihajóját haza parancsolta és visszavonult, nem várva be Anglia és Franciaország feleletét. Márczius 23-án Ausztria és Magyarország is kijelentette, hogy az új iránynyal nem vállal szolidaritást s mivel nem akar felelős lenni a következményekért, csapatait Krétából visszavonja.

Egyéni van az olasz könyvben; a többi újabb olog ismeretes. A négy hatalom a szultán minden ellenkezése és tiltakozása mellett György herceget kinevezték; de nem kormányzóvá, hanem egyelőre főbiztossá.

György herceg ma csütörtökön érkezik meg Szudába, a hol fogadására már nagy előkészületeket tettek.

A spanyol-kormány a fenyegető karlista mozgalommal szemben tudvalevőleg a pápához fordult segítségért, mert a papok nagy része is támogatta a karlistákat s egyes kolostorokban valóságos karlista-kaszárnyát rendeztek be. A pápa államtitkárja most, mint egy római távirat jelenti utasítást küldött a madridi nunciának, hogy a papságot óvja a karlista mozgalomban való részvételtől és kötelességévé tegye neki, hogy az uralkodó dinasztiahoz hű legyen.

Hajdúvármegye közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, december 14.

Hajdúvármegye törvényhatósági bizottsága ma tartotta rendes közgyűlését a vármegyeház nagytermében. A bizottsági tagok nagy számban jelentek meg a mi természetes is, ha tekintetbe vesszük, hogy mennyi fontos érdek tárgy várt elintézésre. Csongrádmegye atirata is ma került sorra, a kormánypartiak ki is rukkoltak lehető legnagyobb számban, hogy megszavazza a szennyíratot, a mi sikerült is.

A közgyűlést gróf Dégenfeld József főispán 9 órakor nyitotta meg. Meleg szóval üdvözölte a nagyszámban megjelent bizottsági tagokat s átadta a szót Rásó Gyula alispánnak, ki időszaki jelentést olvasott fel, amit a közgyűlés elfogadott.

A belügyminiszter körrendeletét a központi választmányok megalakítását illetőleg tudomásul veszik, főispán elrendeli a választást.

A központi választmány tagjaiul megválasztottak: Pemes Sándor, Wessprém Zoltán, Orosz Sándor, Fekete Sándor, dr. Losonczy Álmos, Wessprém Kálmán, Karap Mór, Dalmy László, Szinay Gyula, Csohány László, Farkas Pál, Szöllősy Imre, Padrah Sándor, dr. Czeglédy Mihály, Sinay Gábor, Csapó István, Ujvári Ödön, Ladány Lajos, Wenczely Mihály, Hadházy Endre, Berenczy János, G. Tóth Mihály, Fischbein Ignác.

A gyűlés szívélyesen üdvözölte a megválasztott tagokat.

S a m a s s a egri érseknek jubileuma alkalmából tett 5000 korona alapítványát a megye elfogadja, kezelni fogja s az alapító level intenczióit nem téveszti szem elől. A közgyűlés elhatározta, hogy az érsekhez üdvözlő táviratot intéz.

A bíráló választmány az igazoló választmány, valamint a közig. bizottságban megüresedett helyeket töltötték be ezután a következő bizottsági tagokkal: Soltész Farkas, Kovács Lajos, Dalmy László, gr. Dégenfeld Pál és Farkas Pál.

A vármegyei gyámpénztár felesleges készletének elhelyezése felett névszerinti szavazás útján döntöttek.

Ifj. Lengyel Imre a vidéki takarékpénztárak mellett emel szót.

Rásó Gy. felszólalása után ifj. Lengyel Imre indítványát visszavonja. Ezután névszerinti szavazás útján egyhangulag elfogadják, hogy az árvapénztár felesleges pénzkészletét a »Debr. Első Takarékpénztár«-ban helyezik el.

Ezután egyéb, apró ügyek elintézése után Csongrádmegye atirata került a sor, a melyben a kormány által előterjesztett törvényjavaslatok sürgős elintézése iránt a képviselőházhoz intézett feliratát támogatás véget megküldi.

Ezzel kapcsolatban Mosonvármegye, Temesvármegye és Pécs sz. kir. város hasonló tárgyu megkeresését tárgyaltak.

A bizottsági ülés szünet és gyalázat, Csongrádvármegye atiratahoz egyhangulag hozzájárult.

id. Sívágó H.-Böszörmény város gyűlésén azt az ajánlatot tette, hogy ha az ellene folyamatba tett vizsgálatot beszüntetik s 30.000 frt erejéig elrendelt biztosítási eljárást nem fogantatosítják, akkor Böszörmény városának 10.000 frtot hajlandó fizetni. Böszörmény város ezt az ajánlatot elfogadta, azonban Paksy Károly és dr. Magi Kálmán ezt megfelelezték.

A bizottsági közgyűlés az állandó választmány javaslatát fogadta el s így Böszörmény város határozatát megemmisítette.

Azután több apróbb ügyet tárgyaltak le, mint például Böszörmény utcarendezésének ügyét.

A gyűlés még folyik.

H I R E K.

Olvasó közönségünkhöz!

Lapunk mindazon pártolót — olvasóit — barátait a kik a jövő 1899 évre lapunkra előfizetni kívánnak, — felkérjük, hogy ez iránti szándékukat egy levelezőlap útján, vagy szóval a kiadó hivatal tudomására juttatni sziveskedjenek, — amennyiben ahhoz igényt akarnak formálni, hogy részökre a »Deb-

reczen«-t ebben az egész hónapban tiszteletből ingyen megküldjük. A »Debreczen« szerkesztősége.

* **Mozgalom a debreczeni szabadelvű párt között.** Lapunk tegnapi számában említést tettünk arról az akcióról, mely a szabadelvű párt kebelében keletkezett s melynek célja, hogy a két kormányparti debreczeni képviselőnek szavazzon bizalmatlanságot a párt azért, mert az ismeretes Tisza-lexet aláírták. — A kormány két szócsöve a »Debreczeni Hírlap« és a »Debreczeni Ellenőr« tegnap ezen hírlapunkat megczáfolni igyekezett. Csodálkozásunknak adunk kifejezést, hogy a párt kebelében megindult mozgalomról mi, kikről a közönség jól tudja, hogy a függetlenség zászlaja alatt a magyar nemzet igazaiért harcolunk, sokkal tájékozottabbak vagyunk, mint azok, a kik a kormánypartot hivatalosainak vallják magokat. A kormánypartot jellemző erőtlenség czáfolgatással szemben igenis fenntartjuk, hogy a szabadelvű-párt kebelében folyamatosan van ilyen akció, csak hogy a kezdeményezők előbb nem akarták azt felszínre vetni, míg olyan hatalmas mérvűvé nem fejlesztik, hogy a pártvezérek bizton remélt akadémikusdásával szemben teljes erejükkel fellephessenek s így törekvésüket sikerre vezessék.

Egyre jó volt a hirtelen kikürtölt czáfolat, arra, hogy az akció megindítókat tervét meghiúsítsák és figyelmeztessék a párt tagjait jó eleve, hogy ezzel a törekvéssel nem szimpatizálnak.

Egy azonban bizonyos és ez az, hogy a párt tagjai körében vannak olyan egyének, akik önállóan kezdenek gondolkodni, politikai meggyőződésüket befolyásolni nem engedik és hogy ha ezt ma még kifejezésre nem juttathatták, majd megteszik sokkal kedvezőbb és a korifeusokra annál fájdalmasabb módon a képviselőválasztások alkalmával.

* **Lapunk főmunkatársa** dr. Király Péter magánügyeinek rendezése miatt f. hó 12-től kezdve a lap szerkesztésében részt nem vehet s előreláthatóan csak a karácsonyi ünnepek után térhet vissza hivatala körébe.

* **Csokonai-émlékünnepély a főiskolában.** A kikelet illatos, verőfényes melege sugárzott tegnap d. u. másfél órán keresztül a főiskola dísztermében, hol a Magyar Irodalmi Önképző Társulat szentelt ismét kegyeletes ünnepélyt Csokonai Vitéz Mihály halhatatlan emlékének.

A jobbara diszes hölgyközönség már zsufolásig betöltötte a dísztermet, midőn a főisk. enekkar megnyitotta a rövid; de nagyon sikerült műsort, Oly lágyan, epedően száltak a »Tihanyi echo« méla akkordjai, hogy szinte könyeket csaltak szemünkbe.

A gyönyörű dal elhangzása után F e -

renczy Gyula, akadémiai tanár a társulat megszívó felügyelője mondta el poétikus gondolatgazdag megnyitó beszédét, amelyre perczeig tartott a p s volt a felelet.

A műsor második pontja Kovács Kálmán theológus, «Csokonai emlékének» cz., pályadíjjal jutalmazott ódája volt, melyet a fiatal költő lelkesültséggel szavalt.

A hallgatóság szívből jövő tapsviharral jutalmazta a szép szavallatot.

A műsor első részét M. Papp Ernő th. vig szavallata zárta be, mely végig derűségben tartotta a közönséget.

A műsor második részét a «Csikóbőrös kulacs»-hoz nyitotta meg, mely után Ady Endre joghallgató olvasta fel humoros elbeszélését.

Végül Acsay Lajos theológus szavalt komoly költeményt, melyet a halás közönség tapsokkal jutalmazott.

Az énekkar zárta be a minden tekintetben sikerült ünnepélyt, melynek fénye glóriát vont ímét a hallhatatlan költő emlékének szívünkben, mely sohasem fogja feledni a dicsőült postát, ki méltatlan szenvedések martirtja volt életében.

* **Felhívás** a debreczeni ö-szes iparos-szegedekhez! A debreczeni iparostület megalkotandó békéltető-bizottságába az 1884. évi XVII. t. cz. 141-ik §-a alapján az összes iparos-szegedek közül választandó 36 rendes és 36 póttag megválasztására, az iparostület kötelekebe tartozó iparos-szegedek felhívának. Választási hely: a városháza nagytanácsterme; idő: 1898. december 18-án, vasárnap délután 3 óra. Debreczenben, 1898. December 9-én. Boldizsár Kálmán dr., rendőrkapitány, iparostületi biztos.

* **Az orvos-gyógyszerész egyesület** szombaton hirdetett gyűlése csak jövő héten lesz megtriva. A titkárság.

* **Meghívás.** A «Petőfi Dalkör»-nek 1898. évi december hó 18-án Vasárnap délután 3 órakor a városháza nagytanácstermében tartandó rendkívüli közgyűlésére. Debreczen, 1898. évi december 15. Komlóssy Arthur elnök. Tárty: az alapszabályok módosítása.

* **A «Tornaegylet» vívóversenye.** A debreczeni torna egylet f. évi december hó 17-én saját, Péterfia utca 76 szám alatti tornatermében házi vívó versennyel egybekötött ünnepélyt és zártkörű táncszertélyt rendez. A verseny pontban 1 órakor kezdődik.

* **Hamis feljelentés a «Faáruszövetkezet» ellen.** A debreczeni faáruszövetkezet ellen néhány nap előtt hamis feljelentés érkezett a kir. törvényszékhez, amelyet egy helybeli lap is szellettetett. A hamis hír után a fővárosi lapokba is belekerült, ami természetesen annál nagyobb feltűnést keltett. Mi, kik mindég és mindenkor csak a tiszta igazságot tartjuk szem előtt: ezen jöhírű czéggel szemben elkövetett és minden alapot nélkülöző hirtelenségre kötelességünknek tartjuk felszólalni a netán ily módon félrevezetett közönséget felvilágosítani.

Igazán neveltséges dolog volt még az a feltevés is, hogy az igazgatóság és a felügyelőbizottság a kibocsátott részvényekhez a nagy zönség félrevezetésével igyekezzenek aláírásokat gyűjteni.

Hisz a szövzkezet igazgatóságában, valamint felügyelő bizottságában mind olyan emberek foglalnak helyet, akiknek becsületességéről mindenki meg van győződve.

Az ilyen egyénekből álló igazgatóság vitte keresztül csak nemrégiben, hogy a szövzkezet az üzlet kiszélesítése végett fölemelt alaptőkével részvénytársasággá alakuljon.

Es éppen, midőn ezzel is jelet adta életképeségének és prosperálásának, jött a társulat ellen az említett támadás melyből különben hivatalosan is megállapították, hogy minden a lapot nélkülöző k o h o l m á n y. A kir. törv. ugyanis az erre vonatkozó rehabilitáló végzet már meghozta, amely szerint a csak szóbeszeden alapított magán feljelentés minden intézkedés nélkül visszautasítottatik.

E szerint az egész följelentés csupán mérges konkurrencziára vezethető vissza, mely ezek után csak még inkább provokálni fogja a közönség bizalmát, melylyel a faáruraktárs szövzkezet helyes és tisztességes törekvése iránt eddig is viseltetett.

* **II. Szimon Anna.** Bojcssev hazájában ismét rejtélyes haláleset történt, mely eleuken emlékeztet Szimon Anna» tragiédiájára. Kazunlikov kazánliki tempomi karmester házában egy csehországi nevelőnő volt alkalmazva. Néhány nap előtt a nevelőnőt átlőtt szívvél találtak meg szobájában. Mellette feküdt a házigazda revolvere, melyben egy golyó sem volt, tehát valószínűleg csak azt az egy töltést tartalmazta, mely a nevelőnő életét kioltotta.

Kazunlikov azt állította, hogy a nevelőnő öngyilkos lett és a hatóság elfogadva ezt a föltevést, bonczolás nélkül eltemette. azonban azt rebesgették a környéken, hogy a leány nem természetes halállal múlt ki és a hir az osztrák-magyar konzul füléhez is eljutván, az a bűnügyi vizsgálat megindítását kérte. A vizsgálat kiderítette, hogy a nevelőnő a bűntény áldozata lett, de a tettest még nem tudták kinyomozni.

x **Eleganciát a gyakorlatival párosítani,** minden családapa föladata a karacsnyi ajándék kiválasztásánál, ha a női családtagoknak valódi örömet akar szerezni. Különösen oly ajándéktárgynál, amelyik a családban már nélkülözhetlenné vált, mint a varrógép is, ez főképp irányadó. A The Singer Manufacturing Co. r. t. (ezelőtt Neidlinger Gy.) czég e téren évek óta uttörő s mindenkor újat hoz szakmájában. Ez évben is jól fölszerelve áll elő, amint erről mindenki meggyőződhetik Debreczen, Piac-u. 2138. üzletében. Az egyszerűen kívül számtalan oly varrógépet láthat, amelyek kiállás dolgában a legnagyobb fényűzési igényeknek is megfelelnek. Mily gyönyörű pl. egy a zárt szekrényű gép elsüllyeszthető feltöréssel, amely alatt mindent inkább sejtetni, mint egy varrógépet és mely csak használatkor áruja el valódi rendeltetését. De nemcsak a külső kiállításban, de gyakorlati használhatóságukban is folyton tökéletesbülnek az eredeti Singer varrógépek. A legcsodálatosabb munkák, amelyekre ezelőtt gondolni sem mertek, mint a bájos műhímzések, valódi tüfésztés a gyakorlati varrónő ujjai alól a Singer Manufakturing Compay egyszerű családi varrógépein varázsolatnak elő, amely gépek ott, ahol az előfeltételek meg vannak egyszerű bekapcsolás segélyével villamossággal is hajthatók.

x **???** Mit vegyünk férfiaknak Karacsnyira? Határozottan a legalkalmasabb karacsnyoi és ujevi ajándékok férfiak részére Schwartz Daniel tejtékpipa-metsző üzletében «Bika» szálloda épületében kaphatók: u. m. csakis valódi tejtékpipák és szipkák minden alakban és árban, valamint bőrből pénz, dohány és szivar-tárczák, séta-pálczák ezüst fogantyúval már 4 frttól kezdve, sakk- és dominó-játékok a legutányosabb árban. Kérem a n. é. közönséget, hogy monogrammos és

czimeres pipákat, valamint szipkákat sziveskedjenek mielőbb megrendelni, hogy kellő időben elkészülhessenek. Kiváló tisztelettel Schwartz Daniel.

Akták egy mamáról.

Csinos, barna fiatal ur áll a bíró előtt Előkelő familiából való, atyafiságban van a közéletben legnagyobb szerepet vívó családokkal, Különben titkár a belügyminiszteriumban.

Néhány hónapja egy másik tárgyaló teremben láttuk, ahol nem a házassági perek csomóit oldozgatják. Valami párbaja volt a felesége miatt egy huszár főhadnaggyal, mivel a főhadnagy ur az utcán nagyon a szemébe talált nézni az asszonykának. Ki is kapott a csintalóságaért, két orvos is alig tudta összevarrogani rajta a folytonossági hiányt.

Az előtt néhány héttel is a törvényszéken jart. Akkor is párviadal miatt volt hivatalos. Megvagdatta a felesége ügyvédjét: hogy merete fölkeresni bájos kienését olyankor, mikor ennek nincsen fogadó órája.

— De mikor én adatokat kértem ő nagyságától a valópörhöz — védekezett az ügyvéd.

— Szerezze be más úton, ne a feleségem lakasan, mivel ő nagysága, ha elváltan élünk is, most is feleségem — vágott vissza a férj, egyidejűleg nem a leggyöngédebben érintve a fiskális arcját. Emiatt is párbaj keletkezett azután az ügyvéd lemondott a fiatal asszony képviseletéről.

Most nem ilyesféle dolgok miatt citálta föl a bíró.

— Amint méltóztatik tudni, hivatalos kötelességem önök felhívni, hogy béküljenek ki. (Csönget.)

— Szolga, kérje be a nagyságos asszonyt!

— Nincs itt, alázatosan jelentem.

— Azért folytathatjuk. Tehát — alig voltak együtt három hónapig. Azota harmadfél esztendő telt el s a doktor ur nem tagadhatja most is épp úgy szereti ő nagyságát mint az előtt. Hisz párviadalra hitt többeket csupán amiatt, mert valópörben levő neje az utcán talán pusztá véletlenségből raneztek.

— Nem lehet, bíró ur, nem lehet. Méltóztatásuk csak belenézni az aktába.

— Táán mellőzzük ezt most!

— Tessék csak kibontani, más bíró kezében voltak eddig az iratok. Ott van egy zöld jegyzőkönyv a számát már nem tudom de kiátszik az iratsomómból. Arról anuskodik, hogy ő excellencziája az anyósom, két hónapos házas koromban zálogba tette a feleségem ruháit, az én garderobomat s megparancsolta a huszárnak, hogyha ruháimat kérem csak azt mondja, a padlásra vitték, hogy a moly meg ne egye. Ez pedig az én nőm tudtával történt, az úgy kapott pénzen vitte el az anyja harmadfél hónapos házas koromban a fürdőre. Felsőfőttem a feleségemet, hagyja ott az anyját, végtére én veitem el, nem a mamája s a felelet az volt: hogy a mama nem akarja.

A bíró nézi, nézi az aktát: csakugyan.

— No, de talán megbocsáthatja ezt nekik, hiszen asszonyo.

— Méltóztatásuk csak ott egy másik irományt is végig nézni. (A bíró keresi.) Abban meg az van, hogy az excellencziás asszony zálogba tette a férje tábornoki uniformisát és a tisztikartól kapott drága emléktárgyat.

— Ez azonban nem tartozik ide.

Ez talán kevesebbé, bar az aktákban van, hanem az már inkább, hogy lehuzta a feleségem ujjáról a jeggyűrűt, hogy zálogba tesse, vajtokat iratott vele alá, amelyeket nekem kellett kifizetnek. Ugy hogy már apósom is megsokalta a dolgot s gondnoksági pört indított az anyósom ellen. Ujból kértem a feleségemet: hagyja el a szülőit, anyja megveteljezi és önagysága azt felelte, hogy a mama nem akarja.

— Ne rekrimináljunk, doktor ur, héküljön ki — vág közbe mosolyogva a bíró — hisz ezek már ugys a multéi. (Csönget.)

— Talán már megérkezett önagsága.

— Alázatosan jelentem, nincs itt.

— A szemébe is megmondtam volna, a mit most mondani akarok. Ez pedig az, hogy igazam volt, a mikor figyelmeztettem, hogy előbb-utóbb nagyon könnyelművé lesz. Amig becsületeimmel összeegyeztethetőnek találtam, szóval, tettel s nem egy zer fegyverrel kezembem oltalmaztam. Még akkor is ragaszkodtam, hogy nekem abból öröm többé nem fakad. Azt hittem, hogy megmentem őt egy tisztességes élet részére, ha környezetéből kiragadhatom. Azok után azonban, amiket ma tudok már, csak arra kérem a bíró urat, o'dja fel mielőbb ezt a köteléket, amelyből nekem annyi keserű tapasztalat és oly sok szégyen jutott.

A bíró csönget: Nem jött el a nagyságos asszony?

— Nem.

— Pedig megciztáttam őt is. Mondja el a mit tud, hátha kihámozzuk a kibekülő igazságot. Talán ezt is — a mama nem akarja.

— Mindegy, válni akarok bíró ur.

— Nem békitem tovább, doktor ur.

Színház.

A Talmi herczegnőnek

nevezett s a legrosszabb librettóval dicsekű operettet találták fel tegnap negyedizben. A színház — természetesen — csak úgy kongott az ürességtől s a kis számú közönség fagyosan szárnalmas mosolylyal hallgatta a rosszabbnál-rosszabb szójátékokat.

De nemcsak a nézőtérén, hanem a színpadon is nagyon nyomott hangulat uralkodott. A szereplők nagyobbrészt kedvetlenül játszottak s nagyon is sok szabadságot engedtek meg maguknak. Az egyetlen kivételt Kaposi Józsa kepezte, aki szépen énekelt, kedvesen, sikkesen mozgott s egy kis élénkséget kölcsönzött a máskülönbben unalmas előadásnak.

Na de most már aztán egész komolyan mondjuk, hogy elég legyen a Talmi herczegnőből.

Katonák a színházban. A vidéki színpadok közt elsőnek a szatmári színház igazgatója, Kunhegyi szerezte meg Thury Zoltán «Katonák» című darabját, amely a Vigszínházban nagy sikert aratott. A szatmári színházban december 10-én volt a premiér s a közönség zajos tapsokban részesítette a főbb szereplőket. Érdekes, hogy a városban állomásozó tisztikar nagy része, élen a dandárnokkal végignézte az előadást.

IRODALOM.

Komoly irány, könnyed szellem, hártározott nemzeti törekvés jellemzi a »Magyarország« politikai napilapot. Nem hajlong ide-oda, nem üzérkedik politikai meggyőződéssel, egyenes és nyílt, mint a magyar ember lelke, azért fért annyira közel a magyar nemzet szívéhez. A Magyarország felévtizedre visszanyúló muljában páratlan előhadást tett. A művelt magyar társadalom befogadta, megkedvelte és nagyra nevelte, úgy hogy ma már a »Magyarország« a legelterjedtebb és es legolvasottabb lapja a magyar közönségnek. A »Magyarország« valóságval irányt sz b és egyesíti maga köré a művelt magyar társadalmat. Bartha Miklós az ő páratlan ragyogó tollával megragadja az elméket, úgy hogy politikai és társadalmi különbség nélkül mindenki meghajlik az ő tollának szépsége és varáz-ereje előtt. A »Magyarország« minden sorában komoly és emelkedett,

nem hódol a modern léhaságoknak, de eleven, gyors és szórakoztató. Azért kedvelt lapja a magyar családoknak. A »Magyarország« f. szerkesztője Holló Lajos orsz. képviselő, kívül közéletünk és iróink kitűnőségeinek egész sorozata tartozik a »Magyarország«-hoz, így Inczedy László, Pázmándy Dénes, Móra István, Vértsey Arnold, Bartók Lajos, Sz. N. Gál Janka és a régi és az új irói nemzedék sok más jeles tagja.

A »Magyarország« előállítási módja a modern technikai haladásnak igazi példaképe. Bécsce, Berliinnel és az ország nagyobb városaival direkt telefon összeköttetéseket tart fenn, híreit és tudósításait a leggyorsabban és a legalaposabb forrásokból meríti. Ez teszi lehetővé, hogy a »Magyarország« a többi lapokat egy felnappal megelőzi. A »Magyarország« reggel már az ország legtávolabbi részeiben is ott van. Hozza a kimerítő országgyűlést, a bel és külföldi törzsei tudósításokat, kitűnő regényeket, tárczákat stb. A »Magyarország« előfizetési ára 1 évre 14 frt, negyedévre 3 frt 50 kr, egy óra 1 frt 20 kr. Az előfizetési pénzek postautalványon a »Magyarország« kiadóhivatalába — Budapest, küldendők.

Erdélyi műtörténelmi régiségek. Erdély műkincsei bár általánosan ismeretelek, annyira kiaknázatlanok, hogy még mindig felfedezésekre adnak alkalmat. Ezt a tapasztalatot tette ujabbán is, nehany buzgó műtörténész, a kik december közepén körutra vállalkoztak, hogy bejárják a K.-Küküllő völgyét s a párisi és a Mátyás-szobor leleplezése alkalmából tervezet kolozsvári kiállítás szempontjából tanulmányozzák az ottani műépítéket. R a d i s i c s Jenő az orsz. iparművészeti muzeum igazgatója, S z á d e c z k y Lajos az Erdélyi muz-eum egylet titkára és B é l l é s y Károly egyet. tanár a mult het folyamán beutaztak a Balászfalva, Kis küküllővár, Dicső-Szent-Márton, Megyes, Erzsébetfalva és Maros-Vasárhely közti vidéket s a templomokban középkori falfestményeket, 3—400 éves díszes faragványu templomi székeket, középkori kelyheket, régi keleti szönyegeket, márványsíremlékeket találtak, olyakat, melyek eddigelő műtörténelmi szempontból ismeretlenek. Ezeken kívül a főuri kelyhekben főleg br. A p o r István abosfalvi vendégszerelő kastélyában a régi erdélyi ötvös művészetnek remekeiből egész muzeumot láthattak. Balászfalván M i h á l y i-Victor g. kath. érsek kitüntető vendégszeretettel fogadta a magyar tudókat; onnan kocsin járták be a Kis-Küküllő és a mellék völgyek 1. 200 km. utat kocsikazván naponta. Gazdag eredménnyel és azzal a tanulsággal tertek haza a kellemes teli körutáról, hogy Erdély műkincsekben még nagyreszt ismeretlen és kiaknázatlan kincsbánya, melynek a rendezendő kiállításokban főfontosságú hivatasa van. annál is inkább, mert a millenniumi kiállításban Erdély igen kevésé volt képviselve.

Csokonai emlékének. *)

Pályadíjjal jutalmazott óda.

Dicsőült Lélek, Debreczei szülőtte,
Jejéj meg itt a mindenségen át
És lángszárnyaddal szívünket befödve,
Szenteld meg újra tisztá templomat,
A melyben minden hű himnusra zendül
E már-már álmos század alkonyán,
Mely látta lelked öntüzedben égni,
Ki szentelt sírba hullótál korán!

Mar ott lebegsz, ott . . . fénytől glóriásan,
Eszmék martirja, szellemóriás!
Mia lelkesülve mélyedek szemedbe:
Sorsod szívembe mély fájdalmat ás.
Szeretnék zúgó szelvésszé születni,
Világgá dörgve gyászos végzedet;
De ajkam hangja suttozásra lágyul,
Szemed' reánk hogy boldogan veted.

*) Szavaltta szerző tegnap délután az Irodalmi Önképző Társulat Csokonai-emlékűnnepélyén, a főiskolában.

Nem ég már lelked fájdalmak tüzeben.
Nem bánt többé a »c-alfa vak Remény«.
Nem büvöl meg »Tihany« tündér »leán, a«
A »halvány« holdfény néma éjjelen.
Feledve a »csikóbőrös kulacs«-nak
Mámorba ringató szőlőleve —
Csak Lilla, Lilla még most is szerelmed,
Boldog langlelked boldogabb fele!

Mért is borongnál, Isten trónja mellett,
Mi itt nem értél, most már látod azt:
E büszke nemzet büszkébb városában
Szentelt emléked rózsákat fakaszt;
Az ünnepek piros rózsáinak
Szívünkben fésző kedves bimbajá,
A melynek szereteomló illatától
A méla ősz tavaszba olvad át.

Ez, lásd, a sorsa minden eszme-hősnek,
Ki szent lángjával tulcsap a koron,
Hogy még nem értve nem tudják követni,
De tisztább fennyel hódít egykoron;
Midőn már sirja reges-reg besüppöd
És egyik század már nyomába hág —
Eszméi lángja annál fényesebb lesz,
Melyet kigunyolt egykor a világ!

Te is szenvedtél meg nem érdemelve,
Poklot találtál mennyország helyett,
Kínzó tüzeben éget össze szived.
Seholsem leve boldog nyughelyet.
Hullócsillag lett mindenik reményed,
Csak egy maradt még. — Lilla szép szeme,
Melyben szerelme hajnalfény lángolt
S lelked világa dallal lett tele.

S meg-megzendültek csengő billikomnál
Isten-csókolta lantod ajkai
S ha jött a kétség: azt is eitemetted,
A gyöngyöző bort vigan hajtva ki!
Mámorban uszott lelked a gyönyörtől:
Kék volt az ég és szerte rózsza nőtt
S úgy szötte, szötte lángoló szemedre
A »vak Remény« a tarka szemfödőt.

Lehullt a csillag, melybe száz reménnyel
Lillával együtt irtad föl neved,
Nászdal helyett hattudalodba kezdve,
Minden reménység sírba hullt veled;
De é-zméid még élnek itt, közöttünk,
Magszentelt sírod, szobrod a tanu,
A melyekből, míg lesz szív, lelkesülő,
Mindegyik század áldni megtanul.

Áldjon meg a mindenség Éltetője,
A fonséges költészet Istene!
Magyar költők dicsőítő dalától
Tavaszra váljék emléked tele!
A hármas bércz, a zúgó négy folyó is
Neved' dörögje büszkén e napon,
A melynek mennybe röppenő sugára
Örök himnussal glóriába von!

Sirhantodon virágerdő fakadjon!
Hajtson ki szived mindenik pora!
»Tisztelt« emléked nyíló rózsafaját
Virulni lássa századok sora!
És állj, szobor, multból jelenbe nézve,
A mig az élet zugva száll tova!
Dicső jövődö csókját hintse majd rád
Az ujjab század hájnal-bibora!

Kovácsi Kálmán.

KÖZGAZDASÁG.

Sertés vásár.

decz. 14.

Kőbányai sertéspiacz. Szerbiai nehéz páronkint 320 kilogrammon felüli párja 54—55 krajczárig, közép (pkint 251—35 — kilogramm sulyban) 55—56 krajczár Könyű (páronkint 240 kilogrammig terjedő sulyban) 53—54 krajc árig.

Sertéslétszám: 1898. évi decz. 11-én — volt készlet 37.860 darab, 1898 decz. hónap 12-én felhajtott 428 drb, 1898 decz. hónap 12-ik napján elszállított 287 darab 1898 decz. hó 13-ik napjára maradt készlet

ben 38.001 darab. — A hizott sertés üzlet-irányzata lanyha.

Budapesti gabonatözsde.

decz. 14.

készárüzlet hivatalos árjegyzései a következők

Bors	kilós	Ar 100 klg.	kilós	Ar 100 klg
Bánsági ó	76	—	80	00.00—00.00
"	77	—	81	00.00—00.00
"	78	—	82	—
Tiszavidéki ó	79	10.—10.35	—	10.70—10.75
"	76	10.15 10.30	80	— 00.00
"	77	10.25 10.35	81	00.00—00.00
Pestvidéki ó	78	10.40—10.45	82	10.65—10.70
"	79	10.20 10.30	—	—00—00
"	79	10.35 10.40	80	—
Fehérmezei ó	76	10.45—10.55	81	10.70—10.75
"	78	10.60 10.65	82	—
"	79	10.15—10.25	—	—
Bácskai ó	76	10.50—10.35	80	00.—
"	77	10.40—10.50	81	0000—00—
"	78	—	82	0000—00—
Észak magy	79	—	80	—
"	78	—	81	—
"	79	—	81	—

	Min. hekt.-ben	Ar kilógram	
Rczs elsőrendű új	70—72	8.50	8.55
" másodikrendű új	—	8.40	8.45
Árpa takarmánynak új	60—62	6.20	6.55
" égetni való új	62—64	6.80	6.80
" serföldei új	64—66	7.80	8.20
Zab új	39—41	5.75	5.70
Tengeri bánsági új	—	5.55	5.35
" más nemű új	—	12.25	12.75
Repce bánsági	—	—	—

CSARNOK.

Alarczban.

Arnold után németből

Kalocsa Róza.

— Végre is hogyan esett meg az eljegyzés olyan hirtelen? kérdezte az örnagy, miközben finom szivarjáról gondosan verte le a hamut.

— Azt hiszem a vőlegénynek sikerült megnyerni a nagymamát, mondá a társaságnak egyik tagja. A nagymama aztán szó szülője lett és azzal tisztába jött az egész dolog.

— Tehát asszonyparifogó! szólt az örnagy és elgondolkozva tekintett a kandelabó lobogó tüzebe, ez megint csak az én elméletem mellett bizonyít én mindig sokrabebsütem az asszonyparifogókat és bármelyik garnizonban voltam, mindig volt készletemben egy pár. Egyik pástetomot, foszlós kalácsot sütit nekem, másik olvasnivalóval látott el, a harmadiknak anyagi gondjaimat és ostoba csinjeimet vallottam be, — ez utóbbira nézve azonban nagyon válogatós voltam, a mi magától értetődik. Ilyen gyóntatónyám azonban pártfó óndím hosszú sorában csak egyetlenegy találkozott. Mert ilyen bizalmi állásra valamelyik fiatal, elbizakodott hadnagyocskához nemcsak kedély és értelemmel bíró egyén kell, hanem a ki bizonyos fokú zsenialitással is bírjon. Hanem ilyenféle emberek nem igen teremnek uton-útfélen. Ez tehát ez az egyetlenegy első és utolsó pénzestárczám és szívbeli állapotjaim gyóntató mamája, érdemű pályájának végén, mint pártfogóm, életem boldogságához s juttatott. És ezért a csintéért még ma is hálát érzek, a mikor már a szegény jó lélek régen kimult az élők sorából.

— Az még eredeti egy alak volt, levé hozzá az örnagy elgondolkozva, de annak az elhasznált és gyakran vele visszaélt szónak a legnemesebb értelmében. Egy csontos hosszalaku vaszonceléd, már meglehetősen szürkült hajjal, a mely örökösön köcsös volt. Hozzá oly mélyeséges férfihanggal, a mely akár komoly, akár tréfás dologról beszélt vagy nevetett, erőteljes csengésével meghalgtatást tudott magának eszközölni olyan kezekkel, mint egy kis lapát és olyan arcczal, a melyet talán sohasem mondtak bájosnak.

Felületes észlelő legalább így vélekedett

volna róla — hanem én és természetesen minden hozzá közelálló éppen nem találta ru'nak, mert abból a durva vonásu és vöröses arczból annyi szívjótság és annyi derült kedély sugárzott ki, hogy az ember csakhamar elfeledte, hogy orra nem oly szabásu és szája nem akkora, mint más halandónak. Igen, daczára előrehaladott korának olyan irigylésre méltóan fiatal maradt, hogy az embernek eszébe sem jutott azon tündönni, vajjon mennyi idős lehet és nála vakon és jogosan föltételezett értelmet és humort minden — hangsúlyozva mondom! — ártatlan hunczutságra.

Legalább én sohasem csalódtam ebben a feltevesemben. Hogy röviden, egyetlen szóval jellemezzem: ő azok közül a nők közül való volt, akit „jó pajtásnak” szoktunk nevezni.

Ez a vén leány Stettendorfi Adelheidnak hívtak G.-ben lakott, hol én mint hadsagy az X. regementbe voltam beosztva. Csakhamar kibetűztünk valami atyafiságot Ádámról Éváról és ennek az atyafiságnak a rovására rá szoktam minden második harmadiknap kigyalogoltam vagy kilóvagoltam — már amint a szolgálát vagy az idő magával hozta és kerem ott vagy villásregelit, vagy az esthajnalon hallgattam a mint játszott ócska, rekedt zongoráján. És ezt pedig ő saját egész egyéniségével ellentétben tudta eszközölni.

Mily élénken emlékezem én ezekre az alkonyati időkre. Halkan, szeliden jött meg esthomentbe annyira, hogy egyedül az én szivarom égő pontja volt látható az egész szobában, e mellett hangzottak fel — mintegy láthatatlan kéz által játszva azok a bájos, régi melódiák, melyek még ma is megtalálják az utat a szívhez.

Igazán, azok igen kellemes órák voltak, ebből látszik, hogy Stettendorf kisasszony és én, idővel nagyon jóbarátok lettünk; mintahogy ez akárhányszor megtörténik öreg és ifju között.

Ebben az időben pedig én nagyon is hangolva voltam ilyen ábrándozásokra, mert az utolsó garnizonból meglehetősen sebet hoztam a szívemből és ez valósággal bosszantott is, mert nem akart olyan gyorsan behegedni mint máskor az ilyen sebeknek nálam divatja volt.

Ehhez a benső kedélyállapothoz nagyon is talált az én öreg barátom zongorajátéka, mert olyan jól lehetett mellette álmadozni az elmúlt dolgokról: meg a jövőben történendőről vagy történhetőről.

Az én pártfogó hölgyemnek természetesen végig kellett hallgatnia pedzések alakjában az egész történetet, ha ugyan történetnek mondható.

Azzal a — ilyen esetekben szokásos — fájdalmas kejelgéssel meséltem el neki, hogy előbbi tartózkodási helyemen mégismerkedtem egy fiatal hölgygyel, kinek a legszökebb hajfonatai és a legkékebb szemei valának e siralomvölgyében — és hogyan dobott ki a sors engem onnan katonai kiméletlenséggel, mielőtt nekem a legkisebb bizonyosságom, vagy csak sejtésem is lehetett volna, hogy a titkon én nyilvánosan imádozt hölgy emlékezetében csak legkisebb szerepet is vihettém-e? Mert a kis nagysam szörnyen értett hozzá átkozott híd és közönyös harva alá rejteni kedves kis arcocskáját, emelett olyan jelentékeny csoport udvarló kísérete volt, hogy az egyes az ilyen üstökösnek sugárkészsében csak mint kis pontocska fényeskedett — szóval nyulszívvel távoztam onnan és bizony nem tudtam hogy egész valóm urnője csak legkisebb sóhajást is küldött-e az után a vonat után, a mely engem elröpített. — Érző szívvel bíró férfúnak keserves állapot!

Ezt a tartalmatlan és alakatlan szerelmi históriát, mint mondam — természetesen nevet nem említve — lassankint elmondogattam az én öreg barátomnak és ő is vitézül felkuszott velem együtt néha az én légvárainak különféle emeleteibe, de bizony gyakrabban kinevetett az én önbizalmam teljes hiányosságát.

Mentségemül legyen mondva, hogy a szerénység túltengése igazán csak ebben az

egyetlenegy esetben volt nálam észlelhető, különben büszkén mondhatom el, hogy igazi gögös, elbizakodott fráternek tartottak!

Az én öreg barátom megcsóválta a fejét az én ügyemen és nem egyszer monda, gondolnám meg, vajjon alapjában véve nem nagy ostobaság-e szivemet olyan királykisasszonykának lábai elé dobni, ki azt felvenni sem tartja érdemesnek. Így álltak a dolgok, amikor egy este Stettendorf kisasszonyhoz egy pillanatra bekukkantottam. Ott találtam kedvencz helyén a kandelabó mellett: éppen egy levelet olvasott, fejével intett bejövetelemkor; de nem engedte magát általam mezeavartatni, mar a mint ez rendes szokása volt, leültem vele szembe, kardomat térdaim közt tartva s kezeimet arra támasztva és vártam, míg végig olvassa levelét.

— Így! szólaít meg most, miközben a levelet takarosan a hajtása szerint összetette, vendégem jön, még pedig olyan, a ki mellett önnök, Rottenberg, mint adjutánsomnak segédkezni kell. Egy fiatalkori barátomnak a lánya látogat meg, akit ideküldenek ki a pusztára éppen most, farsang közepén, büntetésből, mert egy pár kosarat osztogatott ki, a mely eljárását sehogysem értik. Pedig ez aranyhalacska ám öcém, és hegyezze csak füleit — hozzá nagyon csinos! Ez végre is magának jó hamópathikus kura lenne — na? Mit gondol?

— Én teljes lel emből vontam rá vállat.

— Nálam vége minden ilyesekék! mondom a szerencsétlen szerelem birtokosának kebelhangján.

— No csak semmi elégia! viszonzta jókedvűen, hiszen tudja, hogy nagyobb adagokban nem tűröm én az ilyest. Na, elég az hozzá, ha legközelebb kirándul hozzánk, hát a kandelabó mellett ifjuságot és kellemet talál, hanem segítsen ám azt mulattatni — mulatságokat rendezni, korcsolyázni, tánczosokról gondoskodni, szóval minden olyan elintézni, amit csak ilyen jóra való ifjonctól elvárhat az ember. Szerencsére itt van előttünk kilátásba hegyezve a sokat híresztelt alarczobál és így az én kis vándor madárkám rögtön belerepülhet mind a két szárnyacskaival a legpompásabb mulatságba — és maga meg velelepke — az én kedvemért, ugyebár?

Folyt. köv.

Hatóságilag engedélyezett
végkiárusítás.

Fekete és színes Ruha-szövetek, selymek, Cretonok, velesek, Vászna, Kanavász, függönyök, Paplanok Asztal-neműek.

Karácsonyi és Ujévi

ajándék-tárgyak.

Kötények, Kendők, Esőernyők, nyakkendők, inggombok, Himzések, szallagok és belésárak

a beszerzési áron alul is minden elfogadható árban eladatnak.

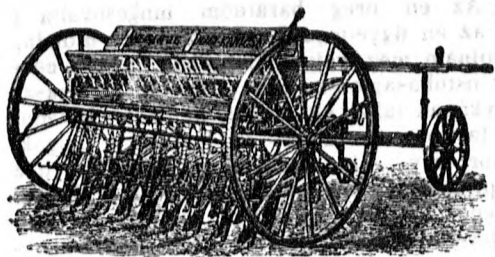
Tisztelettel

Besenczky Kálmán,

a „Bika” szállodával szemben.

!! Még csak e hó végéig !!

Weiser J. C. mezőgazdasági gépgyára Nagykanizsán.

ZALA-DRILL sorvető gépünk, a melynek elmés ujtásait a nagy közönség már jól ismeri, nem szorul külön dicséretre, minden eddigi kiállításon az első díjat nyerte úgy 1897. október 1. a kisbéri nemzetközi **vetőgép versenyen** az

állami arany éremmel lett kitüntetve,

a Maros-vásárhelyi kiállításon és a Hód-M.-Vásárhelyi vetőgép versenyen **az első díjat, arany érmet nyert** továbbá figyelmébe ajánlom a gazdaközönségnek egészen

a czeleből készített

Sack rendszerű egy és két barázdás ekéinket,

a melyek kiváló anyagból készítve hasonlíthatatlanul tartósabbak minden eddigi gyártmánynál.

Raktáron tartunk: Szecskaavágó, répavágó, rosták ezenkívül minden talajművelő gazdasági eszközöket.

Debreczenben, Szikszay-ház a főtözsde udvarán.

Klein Jakab,
üzletvezető.

Az 1895. évi cairoi s 1896. évi londoni egészségügyi kiállításokon **diszoklevéllel s arany éremmel kitüntetve.** Orvosi tekintélyek által kipróbált s nagyobb kórodákban kitünő sikerrel használt külszer:

REUMA-SZESZ

biztos s kiváló gyors hatású a test bármilyenü csúszos bántalmait, u. m. **köszvény, csúsz, reuma, ischiás, asthma,** stb. ellen.

Hatása némely esetben meglepő, a mennyiben gyakrabban idősebb eseteknél is már egyszeri bedörzölésnél a fájdalmakat teljesen megszüntette.

Fog- és fejfájást 5 perc alatt megszüntet.

Egy üveg ára használati utasítással 1 korona, erősebb üveg 2 korona 40 fillér.

Főraktarak Budapesten: **Török József** ur gyógyszerárában, Király-utca 12. es **dr. Egger A.** ur gyógyszerárában, Váci-köut 17. szám. — Ugyazintén a főváros összes s a vidék csaknem összes gyógyszerárában valamint a készítő

Widder Gyula gyógyszerésznél

S.-A.-Ujhely 68 szám

Vidéki megrendelések pontosan teljesíttetnek.

Ugyazintén Debreczenben: **Dr. Rotschnek V. Emil, Tóth Béla és Mihalovits Istvánnál.**

12691

1898.

Árverési hirdetmény.

Debreczen sz. kir. város Tanácsa részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a »Bárany« csapszék az 1899 év Január 1-től kezdődőleg három egymás után következő évre, az 1898 év Decz. hó 28-án d. e. 9 órakor a városháza nagyterében nyilvános árverésen bérbe kiadatni fog.

A bérleti feltételek a város számvevői hivatalánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Bérleti szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben bantpénzül az árvereltető bizottság kezébe letenni.

Debreczen, 1898 december 12.

A városi Tanács.

Eladó fűszer üzlet.

Egy jó forgalmu fűszer-üzlet berendezéssel együtt más vállalat miatt olcsó árban

eladó.

Értekezhetni a kiadóhivatalban.

Legolósabb és legolószerűbb

karácsonyi ajándék

egy

Újságírók-Sorsjegye

melylyel

1 korona

árért

egy

100.000. koronás

és öt 20.000 stb. koronás nyereményt lehet nyerni.

Az összes nyereményeket a kezelőség 20%
levonással kívánatra készpénzben vissza-
váltja. Minden sorsjegy utánfizetés nélkül
mind a 6 húzáson játszik. * * * * *

Huzás visszavonhatatlanul 1899 évi január hó 4-én.

Sorsjegyeket ajánl:

a Budapesti Újságírók Egyesületének sorsjáték-kezelősége

IV. Kossuth Lajos-utca 1. sz.

Alföldi tak. pénztár. Debreczeni ipar és keresk. bank.

„Debreczen“ kiadóhivatala.